

GVS 419

SEPTEMBER-DECEMBER 2014
LETO XCV - ŠTEVILKA 419

GLASILO

**VRHOVNEGA SVETA
SALEZIJANSKE DRUŽBE
SV. JANEZA BOSKA**

URADNI ORGAN ANIMACIJE IN OBVEŠČANJA ZA SALEZIJANSKO DRUŽBO

Angel Fernandez Artime

**BOLJ PRIPADATI BOGU,
BOLJ SOBRATOM, BOLJ MLADIM**

VRHOVNO VODSTVO DDN BOSKOVIH USTANOV - RIM
SALEZIJANSKA INŠPEKTORIJA SV. CIRILA IN METODA - LJUBLJANA

Angel Fernandez Artime

**BOLJ PRIPADATI BOGU,
BOLJ SOBRATOM, BOLJ MLADIM**

Naslov izvirnika: *»Appartenere di più a Dio, di più ai confratelli, di più ai giovani«*,

v: Atti del Consiglio generale della Società salesiana di San Giovanni Bosco

letto XCV, september-december 2014, št. 419

Atti del Consiglio Generale je uradni organ animacije in obveščanja za salezijansko družbo

Prevod: dr. Marjan Turnšek

Uredil: Marjan Lamovšek

Računalniški prelom besedila: Marjan Lamovšek

Izdal in založil: Salezijanski inšpektorat, Ljubljana

Razmnoženo za člane Salezijanske inšpektorije sv. Cirila in Metoda – Ljubljana

Ljubljana, januar 2015

1. PO STOPINJAH MOJIH PREDHODNIKOV – 2. SEDANJOST živeta V VERI, Z UPANJEM, Z REALIZMOM IN NA SKUPNI POTI – 3. BOLJ PRIPADATI BOGU – 4. URESNIČIMO »UTOPIJO« BRATSTVA NA EVANGELJSKI NAČIN – 5. Z MLADIMI, ZA MLADE, »NAŠE GOSPODARJE« – 6. MISIJONSKA DRUŽBA: KO JE RAZLIČNOST BOGASTVO – 6.1. Kajti obstajajo pastoralna misijonska področja, kjer smo v tem trenutku zelo potrebni ... – 6.2. ... In ker je različnost bogastvo – 7. OBHAJANJE DVESTOLETNIČICE DON BOSKOVEGA ROJSTVA – 8. »SPREJMIMO BOŽJO MATER V HIŠO«. »In od tiste ure jo je učenec vzel k sebi ...« (Jn 19,27)

*Rim, 16. avgust 2014
Dvestoletnica rojstva Janeza Boska*

Moji dragi sobratje,

že trije meseci in pol so pretekli od sklenitve 27. VZ, in čeprav sem že mogel pisno ali po avdiovideu komunicirati z vami, je pismo vrhovnega predstojnika, ki se objavlja v Glasilu vrhovnega sveta, prav posebna prilžnost.

Svojemu prvemu pismu sem dal isti naslov kot svojemu sklepnemu prispevku na 27. VZ. Prepričan sem namreč, da je v vsebini zbora mogoče najti celoten program za premislek in delovanje v šestletju, ki ga pa moramo poglobiti v različnih trenutkih in na različne načine. Želim se navezati na nekatera jedra vrhovnega zbora; a najprej in predvsem želim izraziti vsem in vsakemu posebej, moji sobratje salezijanci, svojo ljubezen in hrepenenje, da se bomo nekega dne na nekem kraju tega našega »salezijanskega sveta« mogli srečati. To bo takrat zame resnično darilo in veselje.

Želim vam tudi povedati, kaj mi je prišlo na misel, ko sem razmišljal o tem, kako vam predstaviti, kaj mi pomeni trenutek, ko vam pišem, in kaj služenje, za katerega sem bil naprošen. Prišla mi je namreč ideja, da poiščem in preberem, kakšna so bila prva sporočila vseh predhodnih vrhovnih predstojnikov. Zaupam vam, da je bilo pravo zadovoljstvo in dar za dušo srečati se s temi pričevalci. Zato ne morem izpustiti prilžnosti, ne da bi podelil z vami, kar je pritegnilo mojo pozornost; kajti to govori samo po sebi.

1. PO STOPINJAH MOJIH PREDHODNIKOV

Želim vam izpovedati, da me gane že samo dejstvo, da vam pišem te besede in razmišljam o vrhovnih predstojnikih, ki smo jih imeli. Pri vseh je mogoče dojeti, da je bil začetek njihovega služenja resnično nekaj čisto posebnega.

Mihael RUA (blaženi), ki piše svoje prvo pismo kot vrhovni predstojnik 19. marca 1888 po priznanju in prejetju dekreta Svetega sedeža, s katerim je bil potrjen kot vrhovni predstojnik. Poudari, da po pismu, ki ga je poslal sam vrhovni svet, jim sedaj on sam piše prvič kot vrhovni predstojnik, v kar ga je »*kljub moji neprimernosti postavila Božja Previdnost na način, ki vam je vsem poznan*«¹. Potem ko je to priklical v spomin, sporoča Mihael Rua, da mu je po osebnem sprejemu pri papežu Leonu XIII. kardinal vikar kot zadnje besede izrekel: »*Priporočam vam primer don Boska; priporočam vam primer don Boska.*«² Nadalje izrazi svoje globoko prepričanje, da morajo biti salezijanci vredni sinovi tako velikega očeta, kot je bil don Bosko; in to na način, da bo njihova glavna naloga podpirati in hkrati še bolj razvijati dela, ki jih je on začel. Pri tem pa naj zvesto sledijo metode, ki jih je uporabljal in učil don Bosko sam. Nato se zahvali za vsa prejeta pisma, polna izrazov spoštovanja in ljubezni, in prizna, da mu je vse to v podporo v njegovi bolečini (se razume, zaradi don Boskove smrti) in da vliva v njegovo srce zaupanje, da bo njegova pot manj težka: »*Kljub temu pa ne morem prikriti ne sebi ne vam, kako veliko potrebo čutim po vaših molitvah. Še posebej se priporočam vaši ljubezni, da bi me vsi podprli z vašimi močnimi molitvami. S svoje strani pa vam zagotavljam, da vas bom vse nosil v svojem srcu; vsak dan pri sveti maši vas bom priporočal Gospodu, naj vas podpira s svojo milostjo, vas brani pred vsako nevarnostjo in predvsem, da naj nam nakloni, da bi se nekoč srečali, prav vsi, da ne bi nihče manjkal, v prepevanju njegove slave v nebesih, kjer nas pričakuje, kot nam je pisal, naš ljubljeni oče don Bosko.*«³

Pavel ALBERA piše svoje prvo pismo v Turinu 25. januarja 1911. Enajsti vrhovni zbor se je končal 31. avgusta 1910. V tem pismu Pavel Albera z vso svojo preprostostjo začenja z izjavo, da se zaveda, da je bilo prvo pismo (okrožnica) novega vrhovnega predstojnika pričakovano z določeno nepotrpežljivostjo; in priznava, da bi jih moral takoj, ko se je vrhovni zbor

¹ Lettere Circolari di Don Michele Rua ai Salesiani, Direz. Generale Opere Don Bosco, Torino, 1965, s. 25.

² Prav tam, str. 26.

³ Prav tam, str. 27.

končal, obvestiti o izvolitvi predstojnikov in o drugih pomembnih stvareh.⁴

S poznano preprostostjo Pavel Albera v pismu predstavi, da ga piše datumsko blizu obletnici smrti častitljivega don Boska; to je datum, ki ga je Mihael Rua pogosto izbral za pisanje svojih »občudovanja vrednih okrožnic«; in je prepričan, da »*bo iz tega znamenitega datuma, bolj kot iz česa drugega, izhajala avtoriteta in učinkovitost njegove uboge in nič kaj bogate besede. In tako, glejte, se vam ne predstavljam že z besednjakom predstojnika in učitelja, temveč s preprostostjo in ljubeznijo brata in prijatelja. Moj namen je, da vam razkrijem svoja razmišljanja s srcem v roki in z zaupanjem, da bo moj glas našel zvest odmev v vseh salezijancih in da bo vsem služil za spodbudo, da se bomo izkazali vedno bolj vredni otroci našega častitljivega ustanovitelja in očeta.*«⁵ Malo pozneje je Pavel Albera v istem pismu z naslovom »... Pod težo odgovornosti« zapisal čudovito stran, kjer se izrazi, da čuti veliko breme nove službe in da se je želel izogniti »*nalogi, za katero sem vedel, da v veliki meri presega moje slabotne telesne, umske in moralne moči.*«⁶

Okoli sebe je videl – to so njegove besede – mnoge, ki so bili bolje pripravljene za prevzem vodenja naše pobožne družbe, v veliko večji meri obdarjeni s krepostmi in modrostjo ... Takoj, ko je mogel, je pohitel v Val-salice, da bi se vrgel k don Boskovim nogam in objokoval, da je dovolil, da so mu v roke potisnili krmilo salezijanske barke ... Tam je izpovedal, bolj z jokom kot z besedami, svoje tesnobe, strahove in svojo slabotnost.⁷

Filip RINALDI (blaženi) napiše svoje prvo pismo, ki je bilo objavljeno v *Glasilu vrhovnega sveta*. V Glasilu, ki ga je že pred tremi leti priklical v življenje Pavel Albera in je izšlo že 13 števil. V prvem stavku pisma je zapisal: »*Prvič vam pišem kot vrhovni predstojnik in zelo bi mi bilo drago, da bi vam mogel v vsej polnosti predstaviti svoja občutja in čustva, ki jih je v teh spomina vrednih dneh v mojem srcu izzvala nova velika odgovornost. A lahko boste razumeli, da to ni mogoče: v našem življenju se kdaj zgodijo dogodki, tako nepričakovani in veličastni, da besede ne morejo na primeren način izraziti in dovolj živo opisati tega, kar so dogodki prebudili v nas. Zato prepuščam vaši izkušnji in dobroti, da si sami razložite ta moja občutja in ljubezen.*«⁸

V nadaljevanju Filip Rinaldi sporoča, da, ker se ne more zahvaliti vsa-

⁴ Lettere Circolari di Don Paolo Albera ai Salesiani, Direz. Gen. Opere Don Bosco, Torino, 1965, p. 6.

⁵ Prav tam, str. 8.

⁶ Prav tam, str. 13.

⁷ Prav tam, s. 13.

⁸ Atti del Capitolo Superiore della Pia Società Salesiana, Anno III, št. 14, 1922, str. 4.

kemu salezijancu posebej niti s preprosto besedo, zaupa svojo zahvalo tem nekaj vrsticam, ki jih piše za vse. Nato doda, da se je preteklega 24. aprila v spremstvu inšpektorjev in delegatov vrhovnega zbora, obkrožen s sobrati in mladimi iz oratorija, ganjen vrgel na kolena pred smehljajočo se podobo naše Pomočnice v njenem lepem svetišču; in začutil je, da so bili vsi zaupani njenemu srcu kot ljubljeni otroci.⁹

Peter RICALDONE piše svoje prvo pismo s pozdravi 24. junija 1932 in ga začena na tale način: »*Moj prvi pozdrav je molitev. Naša družba ni več v usposobljenih in svetih rokah bl. don Boska, Mihaela Rua, Pavla Albera, Filipa Rinaldija: pomagajte mi doseči od Gospoda, da v rokah vašega novega vrhovnega predstojnika ne bo oslabela vnema njene gorečnosti in ritem njene širitve.*«¹⁰

Peter Ricaldone prosi odpuščanja, da ni mogel takoj napisati svojega ljubečega in očetovskega pozdrava, čeprav je njegova misel takoj stekla k vsem; kajti vrhovni zbor in nujni stiki z inšpektorji in še potovanje v Rim mu je to preprečilo. Zahvali se za prejete izraze tako prijazne sprejetosti, pospremljene z obljubo, da se ga bodo spominjali pred Bogom in da bodo ostali zvesti v izpolnjevanju konstitucij ter močno zasidrani v duhu bl. don Boska.

Dne 24. avgusta 1952 piše svoje prvo pismo **Renato ZIGGIOTTI**, v katerem pravi, da je čakal na konec 17. vrhovnega zbora in da bo mimo obhajanje novih zaobljub 15. in 16. avgusta ob spominu na rojstvo našega ljubljenega očeta in ustanovitelja, »*preden sem vam poslal to prvo pismo, ki ga postavljam pod posebno varstvo naše Matere Marije, presvete Pomočnice, na sveti dan vsakomesečnega spomina nanjo.*«¹¹

Vrhovni predstojnik se v nadaljevanju zahvaljuje za čestitke, ki so mu jih poslali ob njegovem imenovanju, in zagotavlja svoj molitveni spomin vsem in vsakemu posebej, posebno pa tistim, ki naključno zaradi velike količine pisem niso prejeli dolžnega odgovora.

V nadaljevanju sobratom pripoveduje, kako je bilo v trenutku njegove izvolitve tistega 1. avgusta. »*Bilo je okoli 13. ure tistega dne: potem ko so bile sklenjene dolge nujne priprave, prisege volivcev in slovesno štetje glasov, je zadela ubogega podpisanega, za salezijanca z ničimer primerljiva čast in hkrati težka odgovornost, da postane peti naslednik sv. Janeza Boska. Dragi sobratje, ne morem vam izraziti svoje zmešnjave in svojega*

⁹ Prav tam, str. 4-5.

¹⁰ Atti del Capitolo Superiore della Società Salesiana, Anno XIII, št. 58, 1932, str. 2.

¹¹ Atti del Capitolo Superiore della Società Salesiana, Anno XXXII, št. 169, 1952, str. 2.

veselja hkrati, ko sem doživljal aplavz, slavje in so me z vidno ganjenostjo objemali vsi člani vrhovnega zbora in še na prav poseben način mnogi prejšnji ljubljani predstojniki in sopotniki, stari in mladi, ki so doživljali sklep časa žalovanja in začetek mandata novega vrhovnega predstojnika.»¹²

Alojzij RICCERI piše svoje prve besede kot vrhovni predstojnik in jih datira, kot sam pravi, na »slavno obletnico«, 16. avgusta 1965, ter pravi: *»Prvič se vam oglašam na dan, ki je tako drag našim sinovskim srcem. Danes je 150. obletnica rojstva našega predragega Očeta.»¹³*

Najprej opisuje izkušnjo vznemirjenosti med obhajanjem svete maše v spodnji cerkvi svetišča na Colle Don Bosco, kjer je bil obdan s predstojniki, z Renatom Ziggottijem, Antalom, z materami vrhovnega sveta hčera Marije Pomočnice, s sobrati, novinci, sosestrami, s sodelavci, z nekdanjimi gojenci ter z don Boskovimi častilci in prijatelji; to sveto mašo je televizija prenašala milijonom v enajstih državah po evroviziji. Njegova misel se je veličastno razširila v nasprotju z nadvse ponižnim in neznanim rojstvom našega očeta pred 150 leti. Njegov um se je ujel v misel o Previdnosti in s srcem je zapel magnificat.

Malo naprej, pod naslovom 'razlogi zaupanja', pritrди: *»Jasno, ko gledam don Boska in tudi njegove naslednike, občutim vso svojo majhnost in kako neprimerno je, da stopam po njihovih sledih.»¹⁴ Alojzij Ricceri pokaže, da mu v tem občutju majhnosti prihaja na pomoč misel, da so ga na to mesto v družbi poklicali člani vrhovnega zbora s svojim izraženim glasom. In da je Gospod, ki tlakuje drugačne poti od človeških, dopustil, da je bil poklican voditi družbo. »Skupaj izpolnimo njegovo voljo; meni ne ostane drugega, kot da sem vedno bolj krotko in tudi skromno orodje v rokah dobrega Boga.»¹⁵*

Kar mu je v tolažbo, je tudi prisrčna in iskrena ljubezen in veliko zaupanje tistih, ki so v bližini novega vrhovnega predstojnika, da bi mu pomagali, ga spodbujali ter da bi bili kot pravi sinovi in bratje njegovi srčni in prizadevni sodelavci.

Končno pokaže svoje očetovsko srce, ko pravi: *»S svoje strani vam odpiram vse svoje srce in vam želim reči, da se počutim v službi vsakega izmed vas, z očetovskim srcem. Avtoriteta, tako sem popolnoma prepričan, danes še posebno, ni izvajanje moči, ampak izraz tiste ljubezni, ki postane*

¹² Prav tam, s. 3.

¹³ Atti del Capitolo Superiore della Società Salesiana, Anno XLVI, št. 262, s. 2

¹⁴ Prav tam, s. 4.

¹⁵ Prav tam, s. 5.

služenje, kot tisto, ki ga oče in mati poklanjata svojim otrokom. (...) Želim si, z eno besedo, vsakemu izmed vas dati čutiti svoje živo hrepenenje, svoje hotenje biti in se vedno izkazati očeta; prav zato nenehno prosim don Boska in Filipa Rinaldija, da mi podarita nekaj svojega srca.»¹⁶

Na praznik Gospodovega oznanjenja, 25. marca 1978, **Egidij VIGANÒ** piše svoje prvo pismo sobratom in jim pravi: »Pozdravljam vas z veseljem in upanjem ter z željo, da bi v bratskem duhu podelil z vami nekaj misli, ki jih imam v srcu. (...) Previdnost je pred meseci pretresla moje bivanje z dejstvom, da sem bil imenovan za vašega vrhovnega predstojnika. Sedaj postaja zame že nekaj popolnoma naravno zavedanje o težkih odgovornostih, neločljivo povezanih s tem »družinskim služenjem«, ki zahteva pravo duhovno očetovstvo in globoko usklajenost z don Boskom.«¹⁷

Egidij Viganò v nadaljevanju poudari gotovost, da mu bo Gospod kljub vsemu pomagal, da bo lahko dojel lepoto in preobilje milosti tega služenja in še prav posebej materinsko podporo Marije, ki ga spremlja. Izrazi tudi veselje, da bo lahko stopil v občestvo z vsakim sobratom in vsako skupnostjo, da bi skupaj razmišljali in rasli v hvaležnosti in zvestobi.

Ko pomisli nase, se takole izrazi: »Želel bi si imeti tih in pronicljiv don Boskov slog in neposrednost v komunikaciji, ki so jo premogli njegovi nasledniki; a ob zavedanju svojih pomanjkljivosti si zase želim vsaj iskrenosti in trdnosti v služenju.«¹⁸

Po smrti Egidija Viganòja 23. junija 1995 je tedanji vikar **Juan Edmundo VECCHI** dal sporočilo upanja v spomin na rajnega predstojnika. Po umirjenem slovesu od sedmega don Boskovega naslednika je on vodil družbo naproti 24. VZ, ki ga je s sejo ob odpiranju začel 18. februarja 1996 in ga sklenil 20. aprila kot vrhovni predstojnik.

Ker je sprejel vodenje družbe že na vrhovnem zboru, je razumljivo, da njegovo prvo pismo z dne 8. septembra 1996, ob apostolski spodbudi Vita consecrata, nima nobenega namiga na začetek njegovega služenja kot vrhovnega predstojnika. V tem smislu je izjema glede na vse predhodne primere.

In na koncu je tu še **Pascual CHAVEZ**, ki je bil izvoljen za vrhovnega predstojnika na 25. VZ. Svoje prvo pismo vsem sobratom napiše nekaj tednov po sklepu VZ. Sam omenjeni vrhovni zbor ovrednoti kot globoko izkušnjo salezijanske duhovnosti. V vmesnem času so na inšpektorije že

¹⁶ Prav tam, s. 5.

¹⁷ Atti del Consiglio Superiore della Società Salesiana, Anno LVII, 1978, št. 289, s. 3.

¹⁸ Prav tam, s. 2.

prispeli dokumenti VZ in si želi – kot piše – priti »v stik z vami s to mojo prvo okrožnico. Pisanje pisem je bila apostolska oblika sv. Pavla, ki jo je uporabil za premagovanje zemljepisnih razdalj in ker ni bilo mogoče, da bi bil navzoč v svojih skupnostih in jih spremljal v njihovem življenju. Upoštevajoč dolžne razlike, želijo tudi pisma vrhovnega predstojnika ustvariti bližino z inšpektorijami, tako da poročajo, kaj se je v družbi novega zgodilo, ter da osvetljujejo življenje in vzgojno-pastoralno prakso v skupnostih.«¹⁹

Pismo je datirano na vigilijo praznika Marijinega vnebovzvetja in dva dni pred datumom, ki pomeni rojstvo sv. Janeza Boska. V njem Pascual Chavez izraža svoje hrepenenje, da bi bil blizu vsem: »Ne skrivam vam, da bi mi bilo zelo všeč biti vam blizu in z vami deliti vaše trenutno delo in vaše najboljše sanje; na prav poseben način globoko v srcu čutim željo, da bi molil za vsakega izmed vas. Gospod pa naj vas napolni s svojim izrednim darom, s Svetim Duhom, ter vas obnovi in posveti po podobi našega ustanovitelja.«²⁰

Potem ko je izrazil to svoje hrepenenje, je Pascual Chavez nakazal svoj namen, da želi družbi v tem prvem pismu spregovoriti o svetosti; a ne v smislu kratke razprave, temveč jo predstaviti kot Božji dar in apostolsko nujnost.

2. SEDANJOST, ŽIVETA V VERI, Z UPANJEM, Z REALIZMOM IN NA SKUPNI POTI

Dragi sobratje, nadvse iskreno vam lahko rečem, da sem bil v raznih trenutkih prav ganjen, ko sem takole pregledoval zgodovino naše družbe. Ta pregled zgodovine od 31. januarja 1888, ko nas je zapustil don Bosko, me vabi (verjamem, da *nas* vabi) v *globoko zahvaljevanje* za vse, kar je bila naša zgodovina. Bilo bi preveč lahkomiselnost, ko bi nanjo zrli s triumfalizmom, razbirati jo namreč moramo s pogledom vere, ki nam govori, kako je Gospod želel s pomočjo mnogih sobratov, ki so živeli pred nami, pisati lepe strani v dobro mladim.

Ko mislim na svojo ubogo osebo, vam lahko rečem, da bi si želel sam imeti – in sicer zato, da bi bolje služil naši družbi in salezijanski družini, katere del smo – vse in vsako posebej izmed teh *najbolj značilnih potez*, ki razpoznavno označujejo predhodne vrhovne predstojnike na teološkem in socialnem področju ter pri razvoju družbe.

¹⁹ Atti del Consiglio Generale della Società Salesiana, Anno LXXXIII, št. 379, s. 3

²⁰ Prav tam, s. 4.

V kratkih potezah ni mogoče izraziti prehojene poti naše družbe. Potrebna bi bila prava in skrbna zgodovinska publikacija, zagotovo pa bodo tudi zgodovinarji pritrdili, da se glede naše družbe lahko govori o nekaterih njenih značilnih trenutkih: *ustanovitev, utrjevanje in strukturiranje* (z močno rastjo in širjenjem), *pokoncilska revizija in teološka opredelitev, pastoralno načrtovanje poslanstva*; seveda pa tudi o obdobju večjega zavedanja o salezijanski identiteti in evangeljski korenitosti našega posvečenega življenja. Vse to, se razume, obogateno z mnogimi poudarki in izbirami, ki so jih podali vrhovni zbori, so pozneje razni vrhovni predstojniki prevzeli za svoje.

Prejeta dediščina je lepa in zelo bogata; a prav zato je naša odgovornost pred Gospodom še večja, prav tako pred don Boskom in pred vsemi, ki so v prehojenem obdobju vanjo vložili najboljše del sebe.

Gotovo se vprašujete, kako se počutim pred to resničnostjo in kakšen program *animiranja in vodenja* se predvideva. Torej, osebno lahko podelim z vami misli, ki sem jih izrekel 25. marca (op. ob izvolitvi). Čutim, da tako živim:

- Z vidika vere: ***izročam se Gospodu***.
- ***Vem namreč, da nisem sam***; resnično namreč izkušam življenje tiste »*notranje moči*«, ki prihaja od Duha (»Dovolj ti je moja milost«), ki pomeni *navzočnost Matere* (»Sin, glej tvoja Mati«). In nisem sam, ker čutim bratsko skupnost in pomoč sobratov salezijancev (vas, ki ste vsak dan ob meni, in vas, ki ste na mnogih koncih sveta kot »don Bosko danes« za mlade, ki vas pričakujejo). In nisem sam, ker izkušam tudi prijateljsko toplino in pozornost v okviru naše salezijanske družine.
- Živim pa tako, ***da nosim mlade v srcu***. To zelo živo čutim; in to velja še posebno za najbolj uboge, najbolj potrebne in zadnje.

Kar se tiče šestletnega *Programa animiranja in vodenja*, lahko rečem, da ga je enkratno določil 27. VZ, in ne dvomim, da je vse, kar si lahko želimo, na tak ali drugačen način vsebovano v njem.

Šestletni program bo:

- V vsej zvestobi don Bosku še naprej ***skrbeti za identiteto naše karizme***, ki bo 200 let po svojem rojstvu po eni strani nova v oblikah in izrazih, hkrati pa ista v svoji čistosti in bistvenosti, kot smo jo prejeli v dedno last.
- V vseh delih naše družbe zagotavljati naš stan posvečenih: *biti ljudje, ki resnično ostajamo v Božji zamisli s tem, da smo mistiki v naši vsakdanjosti*.

- Negovati človeško, čustveno in poklicno danost vsakega sobrata in vsake naše skupnosti. Resnično želimo **sanjati utopijo bratstva, ki se ne more upirati evangeliju.**
- Na čim bolj zgovoren in razviden način pričevati za **našo treznost in resnost življenja, za naše ubožstvo, ki je v ,delu in zmernosti'!**
- Živeti **odločitev za najbolj uboge mlade**, do skrajnih posledic, ki se s tem odpirajo. S ponižnostjo, brez vsakega zmagoslavja; tako kot v don Boskovih časih nas morajo prvenstveno prepoznati po teh izbi-rah, odločitvah in dejavnostih.
- In vsega tega se ne lotevamo sami. Oblikujemo del **velike salezijanske družine**. Tudi le-ta mora rasti v identiteti in pripadnosti. Razpolagamo pa tudi **z veliko močjo dobro oblikovanih laikov, ki so udeleženi pri poslanstvu**. Misel, ki jo je izrazil 24. VZ pred osemnajstimi leti, sprejemam tudi kot svojo trditev: **V tem trenutku udeležba pri poslanstvu z laiki ni več izbirna, ampak je karizmatična zahteva.**

3. BOLJ PRIPADATI BOGU

Dragi sobratje, moram vam izpovedati, da se me globoko v srcu dotikajo izrazi, kot so *prvenstvo Boga, mistiki v Duhu, Božje izročilo, Božja bližina, združenje z Bogom, iskalci Boga ...* in mi govorijo, da gre tukaj za nekaj pomembnega, da je to ključ za razumevanje vsega. Če si torej prizadevamo za to, nam je vse drugo, za kar porabimo toliko energije, »dano za povrh«, »nam pade kot zrel sad z neba«; hočem reči, da je omejeno le posledica, da je to samo po sebi zagotovljeno.

Hkrati pa vam z veliko odkritostjo izpovem strah, ki sem ga na enak način doživljal v letih svoje inšpektorske službe: čutim, da lahko obstajajo sobratje, ki ob govorjenju o teh stvareh preprosto zavzamejo razdaljo, ki vse to že »a priori« označijo za preseženo teologijo; ki to sprejemajo kot paradigmo, ki »ne vžge več« in ki »se več ne uporablja«. In vendar najdemo te izraze na zelo različnih mestih, v teoloških spisih in sodobnih revijah, v katerih se čuti krepek navdih redovnega življenja.

Ko smo na našem 27. VZ zbrali izkušnjo celotne družbe, smo bili v oceni skladni med seboj in s pogledi drugih.

Sobratje, resnično verjamem, da mora biti *duhovno življenje na prvem mestu*,²¹ duhovno življenje, ki je prej kot kaj drugega *iskanje Boga* v vsak-

²¹ 27. VZ, Uvod, str. 21, citiran Janez Pavel II. ('Vita consecrata', št. 93): "Duhovno ži-

danjih stvarih, sredi našega dela, v stvarih, ki nas zaposlujejo. In to pravim zato, ker je bil, je in bo za nas in nasploh za naše redovno življenje danes *temeljni element* oseba Gospoda Jezusa in njegovo sporočilo, tako kot je to veljalo za don Boska v njegovem iskanju najboljšega za njegove mlade in za njihovo odrešenje. Skratka, *središčnost Jezusa Kristusa v našem življenju*. Lahko je celo res, da to ni bilo nikoli postavljeno pod vprašaj, ampak to je treba živeti in iz tega narediti merilo lastnega življenja.

Naše redovno življenje – ne smemo namreč pozabiti, da naše življenje ni zgolj salezijansko življenje, ampak je to redovno življenje posvečenih salezijancev – nima smisla svojega obstoja v tem, kar počnemo, niti v naših strukturah, niti v učinkovitosti naših programov in načrtov. Ali z našim posvečenim redovnim življenjem res postanemo znamenje (skupnost vernih mož v službi Božjega kraljestva), ali pa se izpostavljamo nevarnosti, da smo bolj zaskrbljeni za lastno moč (če bi jo kdaj imeli) kot za Božje sporočilo.

Notranja nevarnost vsakega redovnega življenja je v tem, da izgubi karizmatično svežino. Mogoče je, da nas delo, aktivnosti in razne naloge (bolj ali manj pastoralne) ... tako posrkajo vase, da se izgubi simbolna vrednost našega življenja. Pred kratkim sem se seznanil z našo navzočnostjo v neki deželi, kjer imamo svoje velike ustanove in smo zelo priznani zaradi pomembnega dela na socialnem področju, malo pa je priznana naša salezijanska identiteta kot ljudi posvečenega življenja. Moram priznati, v takih primerih sem zaskrbljen in se vprašujem: kaj ne delamo prav? Zakaj nam ne uspe biti pričevalci?

Kadar se torej vprašujemo, kaj je bistveno v našem življenju, je odgovor tale: prava pot je vedno v vrnitvi k srečanju z Njim, ki daje pomen vsakemu trenutku. Pri tem se vprašujemo, zakaj, zaradi česa in za koga delamo stvari, na osnovi katerega kriterija se odločamo in živimo, kot živimo.

Zaradi vsega tega lahko dokončno rečemo, da je jedro naše identitete in razlog obstoja našega redovnega življenja izkušnja Boga. Skratka: vprašanje o kakovosti našega redovnega življenja je vprašanje o kakovosti naše izkušnje vere.²² In prav v tem okvirju in kontekstu je naš vrhovni zbor v

vljenje mora biti na prvem mestu (...) Od te prednostne odločitve, ki se razvija v osebni in skupnostni zavzetosti, je odvisna apostolska rodovitnost, velikodušnost v ljubezni do ubogih in sama poklicna privlačnost za nove rodove.”

²² Dobesedni citat (v našem prevodu) sledi: »Jedro identitete in razlog obstoja redovnega življenja in vsakega krščanskega življenja je izkušnja Boga. Lahko govorimo o izkušnji Boga, o radikalni veri, o absolutnem prvenstvu Božjega kraljestva in njegove pravičnosti, o življenju v eshatološkem ključu ... Imena pomenijo malo. Pomembna je

32. členu poudaril, da je za nas prav tako kot za don Boska *prvenstvo Boga* oporna točka, ki daje smisel naši navzočnosti v Cerkvi in v svetu. To prvenstvo daje pomen našemu posvečenemu življenju, preprečuje nevarnost, da bi se dali posrkati aktivnostim in pri tem pozabili, da smo bistveno »iskalci Boga« in pričevalci njegove ljubezni med mladimi in najbolj ubogimi.

Zato si moramo vedno znova vzajemno pomagati in res verjeti, da je ta izkušnja temelj našega življenja, Božjega življenja v nas; ali povedano na drugačen teološki način, da živimo vse svoje bivanje »v Bogu«. Dragi sobratje, kakršnekoli že naj bodo besede, s katerimi želimo to izraziti, velja ... korenina (vir) našega salezijanskega življenja, kot sploh vsega posvečenega življenja, je *mistika*; kajti če to, kar nas podpira, kar nas giblje, *ni resnična in hranilna izkušnja Gospoda, nas vse drugo ne bo popeljalo kam daleč*. Da je res tako, pa čeprav smo prepričani, da vse živimo za Boga ipd., nam iz dneva v dan boleče in neizogibno dokazujejo primeri nekaterih sobratov: njihova utrujenost, razbite osebnosti in bivanjske praznine.

Naj nam Gospod nakloni dar, da bomo res bolj »iskalci Boga« in da bomo s tem dali res poln smisel *svoji biti* in potem tudi svojemu načinu življenja in delovanja.

4. URESNIČIMO »UTOPIJO« BRATSTVA NA EVANGELJSKI NAČIN

V 49. členu našega 27. VZ beremo: »Dom« in »družina« sta dve besedi, ki jih je don Bosko pogosto uporabljal, ko je opisoval *»duha Valdocca«* in ki naj bi ponovno zasijal v naših skupnostih.

Na sklepnem zasedanju smo se, upoštevaje svetlobe in sence, odprto in stvarno ozrli v naše skupnostno življenje; le-to je gotovo tista *razsežnost našega življenja, ki bi sicer mogla imeti več preroške moči, a je v resnici »najbolj krhkega zdravja« v resničnosti naše družbe*.

V sklepnem dokumentu je zapisano, da od 25. VZ naprej raste vne-
ma, *da bi živeli skupnostno življenje v bolj pristni obliki* (čl. 8), četudi se lahko za »spoštovanjem« in »toleranco« zazna nezainteresiranost in pomanjkanje skrbi v odnosu do sobratov (čl. 9). Lagodnost in aktivizem

zavest, da je ta osrednja izkušnja tisto, kar daje pomen vsemu v tem načinu življenja, je tisto, kar daje kvaliteto življenju članov in potrjuje, da gre za resničen klic in ne za navaden poklic (službo). Vprašanje o kvaliteti življenja v redovništvu je vprašanje o kvaliteti te izkušnje vere« (prevedeno iz: FERNANDO PRADO (ed.), *Adonde el Señor nos lleve*, P.Claretiane, Madrid, 2004, 31).

nas vodita do tega, da skupnosti namenjeni čas dojemamo kot čas, ki ga »ukrademo« svoji »zasebnosti« ali pa svojemu poslanstvu (čl. 9). Če s težavo radikalno odgovarjamo na Božji klic, je to delno posledica *šibkega navdušenja* ... v uresničevanju občestva v skupnostih (čl. 36).

Hkrati pa z nekim pozitivnim in upajočim pogledom priznavamo, da je *življenje skupnosti* eden izmed načinov uresničevanja izkušnje Boga. Živeti »mistiko bratstva« je bistveni element naše apostolske posvetitve (čl. 40).

In živeti *skupnostno duhovnost* ... in graditi skupnost vključuje prehod od življenja v skupnosti k skupnostnemu življenju (čl. 37).

Te in še podobne ugotovitve najdemo v premisleku zboru, ki jih brez dvoma prebiramo in premišljujemo. Ne bom se več na dolgo zadrževal pri tej točki. Ni treba navesti še drugih citatov, da bi pokazal celoten mozaik luči in senc. V luči našega 27. VZ se vprašanje glasi: kaj moramo negovati, kaj moramo spremeniti, kaj moramo nadaljevati in česa ne, da bi naše skupnostno življenje *imelo vso moč privlačnosti, ki jo ima bratstvo, živeto po evangeliju*, vse do točke, ko se njegovi privlačnosti »ni mogoče več upreti«?

Prav gotovo ima občestveno življenje, kot je nekdo zapisal, »ves čar tega, kar je težko, in tega, kar je mogoče, čar milosti in slabosti. Samo z Božjo milostjo se lahko vztraja v skupnosti in se pogloblja ta izkušnja skupnosti ... ki je res tudi pokora in askeza, pa se očiščuje in uresničuje v sodelovanju, v soudeležbi in v občestvu. Še prej kot kaj drugega pa je skupnost tudi neki čar. V skupnosti živimo, da bi bili srečni; in mnogim to uspe (...); a če želimo govoriti o čaru življenja v skupnosti, je nujno treba reči tudi kakšno besedo o nekaterih zakonitostih bratske ljubezni. Potrebna je bratska navzočnost, medsebojna naklonjenost, bratsko opominjanje, zanimanje drug za drugega, medsebojna pomoč; zatrdimo lahko - *bratska ljubezen v vsej njeni nerazložljivosti. Srce prosi in zahteva. Skupnostno življenje v prihodnosti bo bratsko ali pa ga sploh ne bo.*²³ Prav to je ena izmed prvin, ki jo današnji kandidati najbolj iščejo, žal pa ne vedno tista, ki bi jo tudi vselej našli.«²⁴

Ta razsežnost redovnega življenja ima danes nedvomno veliko pričevanjsko moč. Kot v pretežnem delu naših socialnih okolij poleg pozitivnih resničnosti obstajajo tudi negativni vidiki: rastoča nekomunikativnost,

²³ Stavček v poševni pisavi je moja osebna izbira, glede na pomen, ki ji ga dajem. Avtor je sam ni označil na poseben način.

²⁴ ARNAIZ, José María, ! Que ardan nuestros corazones. Devolver el encanto a la vida consagrada!, Publicaciones Claretianas, Madrid, 2007, 95

osamitev, rastoči individualizem in osamljenost, ki je v mnogih kulturah velika bolezen našega časa, kot tudi njena dvojčica depresija. Pričevanje redovnih skupnosti, tudi naših, bi moralo pomeniti pravo evangelijsko oznanilo, veselo sporočilo, pristno provokacijo ali javno spraševanje.

Zato vam priznam, da je ena izmed mojih večjih skrbi naslednja: kaj vse naj glede na to oslabele stvarnost v nemajhnem številu naših navzočnosti premislimo, storimo in o čem se pogovorimo, da bi šli v pravo smer. Sobratje, velikokrat je naše skupnostno življenje darovano na oltarju drugih stvari! Vprašujem se npr., kako je mogoče, da imamo mi, ki bi naj bili *strokovnjaki v človečnosti*, še posebno kot vzgojitelji mladih, v naših skupnostih ob sebi, včasih v jedilnicah ali v sosednji sobi, sobrate z ranjenimi srci; sobrate, ki doživljajo bridkost osamljenosti in razočaranja; sobrate, ki so želeli biti srečni kot salezijanci pa niso. Seveda je res, da to ni vsa resnica naše družbe, ampak je del resničnosti. Dovolj bi bil en sam primer, en sam ranjen sobrat in bi moralo vsaj malo krvaveti srce vsakega izmed nas. Glede omenjenega sem prepričan, da bi morali imeti za greh, če bi z besedami ali dejanji ali s tišino na Gospodovo vprašanje »Kje je tvoj brat?« odgovorili z »Ne vem«, ali kot je odgovoril Kajn: »Sem mar jaz varuh svojega brata?« (1 Mz 4,9). **Da, smo! Ne varuhi, ampak njegovi skrbniki.**

Naš veliki izziv, dragi sobratje, za vsakega inšpektorja, za inšpektorični svet, za ravnatelje in za vsakega izmed sobratov v vsaki skupnosti salezijanskega sveta je: *narediti iz naših skupnosti resničen **prostor skupnostnega življenja***. Kako preiti iz življenja v skupnosti z določenimi trenutki, ureditvami, načrti – ki so nam seveda lahko v pomoč – **v skupnostno življenje**? Seveda to brez dvoma zahteva najprej osebno spreobrnjenje in s tem tudi skupnostno spreobrnjenje. Prizadevati si je treba za prijateljsko naklonjenost in se potruditi, da bi nam v tej nameri tudi uspelo. Gre za proces, ki od nas zahteva, da sprejmemo vsako obdobje svojega življenja kot priložnost za rast, kot priložnost, da se odpremo novosti še bolj pristnega srečanja s sobrati z močjo, ki prihaja od Boga, da bi s tem naredili še bolj vidno njegovo navzočnost med nami.

5. Z MLADIMI, ZA MLADE, »NAŠE GOSPODARJE«

Izraz ni moj, je don Boskov, ki ga kar pogosto izreka: »Mladi so naši gospodarji«²⁵; in v odnosu z njimi je resnično vedno ohranjal držo pravega služabnika.

²⁵ CAPITOLO GENERALE SPECIALE SALESIANO, Roma, 1971, Atti, št. 351.

Dragi sobratje, prav navdušujoče je vse to, kar imamo v pisni dediščini naše družbe, od don Boska vse do danes, in se tiče naše prioritete: mladih in še posebno najbolj ubogih. To mora res napolniti naša srca, in kot sem se že večkrat izrazil: to mora biti zapisano v naši DNK. In od časa do časa se moramo spomniti na to, da bi bila ta naša posebna ljubezen še bolj očitna; spominjati se je moramo in nanjo spomniti druge, da je ne bi pozabili.

20. posebni VZ nas spominja, da je don Bosko prvim misijonarjem med nasveti dal izjemno posebno dediščino, ki ohranja vso svojo pomembnost za nas vse: *»Živite tako, da bo svet prepoznal, da ste ubožni v obleki, v prehrani, v bivališčih, in bogati boste pred Bogom in postali boste gospodarji ljudskih src.«*²⁶

Dragi sobratje, če je bilo tako skozi vso dolgo zgodovino naše družbe, namreč da bi bili res »služabniki mladih«, potem za šestletje, ki je pred nami, v luči 27. VZ ta odločitev za mlade, še posebno za najbolj uboge, postaja oz. mora postati imperativ; postati mora maksimalen napor in razpoznavni znak družbe, povezan z globokim čutom za Boga in s preroštvom bratstva; v tem naj bo naša odločitev za najbolj uboge tako očitna, da je ne bo treba razlagati z besedami. *»Svet nas bo vedno rad sprejel, dokler bodo naše skrbi usmerjene k najbolj ubogim otrokom, ki so najbolj ranljivi v družbi. To je za nas resnično bogastvo, ki nam ga nihče ne bo mogel ukrasti.«*²⁷

Ta odločitev za uboge bo na ta način najbolj evangeljska oblika naše zaobljube uboštva in nam bo zagotovo pomagala premagovati tisto naravno nagnjenje, ki je v nas, v posameznikih in v ustanovah, ki nas žene, da bi se navezovali na močne in mogočne, da bi prekomerno imeli in posedovali; ta nagnjenja so v popolnem nasprotju z evangelijem in Jezusovo prakso.

Sobratje, ko naš zadnji vrhovni zbor potrjuje, da želimo biti družba ubogih in za uboge, in ker kot don Bosko verjamemo, da mora biti to naš radikalni način življenja po evangeliju in oblika večje razpoložljivosti za potrebe mladih, pri tem ne misli, da je to namig samo za bolj čuteče ali pa za bolj velikodušne salezijance, ampak nas vse opozarja, da moramo **narediti v svojem življenju 'avtentičen eksodus'** (pristen, resničen izhod).²⁸ To mora biti nekaj **bistvenega za naš »biti don Boskovi salezijanci«**; in to mora biti v srcu vsakega salezijanca. Izjema bodo lahko samo bratje, ki se ne čutijo sposobne – ker nekaj ne gre prav v njihovem

²⁶ Prav tam, s. 597, citat MB XI, 389-390.

²⁷ Prav tam, s. 597, citat MB XVII, 272.

²⁸ Poudarjen tisk je moja izbira. Prim. 25. VZ, št. 55.

življenju – in se morejo torej zanesti na naše bratstvo in našo pomoč, a nikoli se to ne bi smelo jemati kot odločitev za mlačnost, za povprečnost v požrtvovalnosti, ali kot odtujitev temeljni odločitvi za najbolj uboge; in še toliko manj se sme zgoditi primer, da bi fant, dekle, adolescent ali mladinec moral zapustiti don Boskovo hišo, ker nima dovolj materialnih sredstev, da bi mogel plačati to ali ono.

Morda bo kdo pomislil, da je to nekaj lepega, a neuresničljivega; morda bo kdo rekel, da moramo podpreti šole, velike investicije. In jaz jim odgovarjam, da bomo z velikodušnostjo, z jasnostjo odločitve, z iskanjem pomoči, z viri za štipendije, s sposobnostmi, ki jih nedvomno imamo, da zmoremo graditi solidarnost, ko gre za pomoč tistim, ki imajo manj, lahko dosegli, da se nikoli ne bo zgodilo, *da bi kakšna salezijanska hiša bila nedosegljiva za tiste, ki imajo manj* (pa naj gre za šolo, oratorij, družinsko hišo, mladinski center ...). Rad bi spomnil na to, kar sem izrazil ob sklepu vrhovnega zbora: **Prav mladi, posebno najbolj ubogi, nas bodo rešili.** Za nas salezijance so prav ti dar, so resnično »naš goreči grm«, pred katerim si moramo sezuti sandale.²⁹ To je ključ našega očetovstva kot vzgojiteljev in darovalcev življenja; vse do tega, da darujemo svoje življenje, da ga izročimo za zadnje, kajti odločili smo se, da ga podarimo kot svoj odgovor na Gospodov klic. Če smo bili sposobni za »več« (ko smo izrekli »da« za vse življenje), ne ostajajmo pri »manj«, pri tem, da ne bi bili alternativa za nikogar, da bi bili nikogaršnje znamenje.

Prepričan sem – ne da bi že poznal celotno družbo –, da obstaja velika predanost in velikodušnost; ampak to, kar je dobro osredinjeno v Bogu in v zadnjih, nas ne sme uspavati in s tem ne smemo opravičevati obstoječih zadev, v katerih ne delamo tako, kot bi don Bosko delal danes. V tem smislu želim spodbuditi vse sobrate, da zavzamemo resnično držo spreobrnjenja k Bogu, k bratom in k mladim, kot od nas zahteva 27. VZ.

Bodimo mladim resnični očetje in bratje, kot je bil don Bosko in kot nas je nekoč spomnil Janez Pavel II., ko nam je na 23. VZ rekel: *»V središču vaše pozornosti naj bodo vedno mladi, upanje Cerkve in sveta, ki jih vsi gledajo z zaupanjem in tesnobo. Vedno bodite v službi mladih, tako med bogatimi kot med revnimi narodi; posebno pa bodite pozorni na tiste, ki so najbolj slabotni in obrobni. Vsakemu med njimi prinašajte upanje evangelija, da jim bo to pomagalo pogumno soočiti se z življenjem, upreti se skušnjavi egoizma in malodušnosti. Bodite jim očetje in bratje, kot vas je učil don Bosko.«*³⁰

²⁹ 27. VZ, št. 52, citira 2 Mz 3,2 in »Veselje Evangelija«, št.169.

³⁰ 23. VZ, št. 331. Govor papeža Janeza Pavla II. v Capitolari.

6. MISIJONSKA DRUŽBA: KO JE RAZLIČNOST BOGASTVO

Pod tem naslovom oz. motom želim napisati nekaj popolnoma preprostega in jasnega: *misijonska razsežnost je del naše IDENTITETE; kulturna različnost, multikulturalnost in medkulturnost so bogastvo, ki ga želimo uresničevati v tem šestletju.*

Po Evangeliju veselja (št. 111, 115 in 120) je oznanilo evangelija poslanstvo vsega Božjega ljudstva in je oznanilo za vse, pri tem ni »ne Juda ne Grka ... zakaj vsi vi ste eno v Kristusu Jezusu« (Gal 3,28). To vključuje, da smo Božji kvas sredi človeškega, sredi enega človeštva in enega Božjega ljudstva z mnogimi obrazi, z različnim zgodovinskim razvojem in različnimi kulturami, kjer smo vsi *učenci misijonarji*.

Papež poziva k evangelizaciji vseh ljudstev; in mi usmerjamo svoj pogled k misijonskemu značaju naše družbe, pri tem pa hkrati prepoznavamo svojo *identiteto*. Don Bosko je želel, da bi bila salezijanska skupnost nedvomno misijonska. V letu 1875 je izmed svojih sobratov izbral prvo majhno skupino desetih salezijancev, da bi odšli v Ameriko. Do svoje smrti je poslal že deset misijonskih odprav in v trenutku njegove smrti je bilo samo v Ameriki že 153 salezijancev, kar pomeni skoraj 20% izmed vseh tedanjih salezijancev, kakor pričuje katalog družbe iz leta 1888.

Ta misijonska prepoznavnost, ki se je ohranjala in negovala v teku let, je Posebni vrhovni zbor napeljala do tega, da je oblikoval poseben klic, ki ga želim obnoviti danes, pred vrati dvestoletnice don Boskovega rojstva in kot živ poklon njemu: *»Posebni vrhovni zbor poziva vse inšpektorije, tudi tiste, ki so najbolj uboge z osebjem, da bi, poslušne koncilskemu vabilu in drznemu zgledu našega ustanovitelja, s svojimi ljudmi dale prispevek k oznanilu Božjega kraljestva v trajni ali časovno omejeni obliki.«*³¹

Prepričan sem, dragi sobratje, da je ta klic glede na stvarnost naše družbe v polnosti aktualen tudi danes. Kar sem omenil glede poklona don Bosku ob obhajanju dvestoletnice njegovega rojstva, nisem izrekel v praznem kontekstu praznovanja ali zaradi statistike, ampak ker resnično verjamem – in to je bilo čutenje 27. VZ –, da naj bi bila veliko bogastvo naše družbe prav njena misijonarska sposobnost, možnost biti tam, kjer je v evangelizaciji največja potreba po nas, tudi če so vse naše

³¹ 20. posebni VZ, št. 477.

moči dobro uporabljene, kjer koli že smo. V tem smislu želim izkoristiti to priliko, da povabim vse salezijance – in iz srca razširim svoje povabilo na celotno salezijansko družino –, da bi ob primernem trenutku prebirali Evangelij veselja, ga premišljevali in si podelili spoznanja. Brez dvoma nam bo to dobro delo; marsikje ta apostolska spodbuda namreč še ni poznana.

6.1 KAJTI OBSTAJAJO PASTORALNA MISIJSKA PODROČJA, KJER SMO V TEM TRENUTKU ZELO POTREBNI ...

V tem smislu, in ne samo v letu 2015, temveč v celotnem šestletju, želimo, da stvarna pomoč postane resničnost na nekaterih misijonskih področjih, ki pomenijo največjo šibkost v tem času; med drugimi so na primer naslednja:

- Misijonsko delo v Amazoniji, posebno v Manausu, Campo Grande in v Venezueli ...
- Misijonsko delo v Chaco Paraguayo.
- Misijonsko delo na nekaterih področjih Pampe in v Patagonija Argentina.
- Misijonska navzočnost v priseljenskih skupnostih v ZDA.
- Misijonska navzočnost na Srednjem vzhodu, ki ga strašno prizadevajo razni vojni konflikti, kot dobro vemo.
- Misijonska navzočnost med muslimani, od Severne Afrike vse do področij Arabskega zaliva ali Pakistana ...
- Nova misijonska navzočnost, ki jo zahteva projekt Evropa, in ima veliko opraviti z zadnjimi, ki so jih pripeljala sem razna preseljevanja.
- Obogatiti z novimi močmi mlada misijonska področja prve evangelizacije v Aziji in Oceaniji: Mongolija, Kambodža, Bangladeš, Laos ...

6.2 ... IN KER JE RAZLIČNOST BOGASTVO

V svojem salezijanskem življenju sem več kot ob eni priložnosti slišal, da je kdo, ki je imel več poklicev kot drugod, rekel, da v lastni deželi ali inšpektoriji ne potrebujejo pomoči, ker imajo dovolj poklicev. Toda prav zato in ker so različnost, drugačnost, multikulturalnost in medkulturnost bogastvo, postaja ta pomoč povsod vedno bolj nujna; tudi zato, da bi ohranili salezijansko karizmo, ki naj ne bi bila enobarvna; tudi zato naj bi pospeševali medsebojno izmenjavo sobratov med

inšpektorijami za nekaj let; da bi poleg tistih, ki se dajo na voljo kot *misijonarji 'ad gentes'*, dali na razpolago za določen čas sobrate najbolj potrebnim inšpektorijam; vse to kot odgovor na ta klic in tudi na tiste klice, ki bodo še prišli. In na ta način bodo sobratje po vseh predelih sveta tudi zoreli z bolj globalnim in univerzalnim pogledom. Mi don Boskovi salezijanci, čeprav imamo pravno organizacijo, ki je konkretizirana v inšpektorijah, ne izpovemo redovnih zaobljub za določen kraj, deželo ali določeno pripadnost. Smo don Boskovi salezijanci v družbi in za *poslanstvo* tam, kjer je potreba po nas in kjer je naše služenje mogoče.

Zavedam se, da je lahko to sporočilo videti presenetljivo, vendar moramo biti razvneti v sanjanju, dragi sobratje, in se ne bati novosti, pa naj bo še tako zahtevna, če je dobra sama v sebi. Preprosta in neposredna konkretizacija tega, kar pravim, je npr. potreba mladih salezijancev, da se naučijo jezikov; kolikor več jezikov, toliko bolje. Minil je čas, ki sem ga doživljal še jaz sam, ko je bilo odveč učiti se enega tujega jezika, in ko je pomenilo oditi v sosednjo deželo, četudi je bila meja oddaljena samo petdeset kilometrov, »*oditi v tujino*« in se je za kaj takega zelo težko dobilo dovoljenje družbe. Zato moramo pripraviti naše nove generacije z učenjem jezikov, med njimi zlasti italijanskega, da se čez čas ne bo zgodilo, da bi bili viri in originalni spisi našega ustanovitelja in družbe nedostopni zaradi neznanja.

Želim tudi poudariti, da nas ne sme biti strah in se ne smemo upirati dejstvu, da bi naši mladi sobratje študirali zunaj svoje inšpektorije. Zaradi tega, ker ne študiraš doma, nič manj ne ljubiš svoje zemlje, svojih korenin in lastnega izvora. Takšna bojazen ni utemeljena in ni nikakršne nevarnosti, da bi se izgubil čut za te resničnosti. Nasprotno, zelo se razširi pogled in sposobnost razumeti razlike in različnosti, kar je nekaj bistvenega v našem današnjem in prihodnjem svetu.

7. OBHAJANJE DVESTOLETNIČE DON BOSKOVEGA ROJSTVA

Ko boste brali to moje pismo, bo že za nami začetek leta ob dvestoletnici don Boskovega rojstva: 15. avgusta v Castelnuovo Don Bosco in 16. avgusta na Colle Don Bosco. Pod vodstvom našega zaslužnega vrhovnega predstojnika, Pascuala Cháveza, smo imeli v celotni družbi intenzivno

triletno pripravo s poglobljenim spoznavanjem zgodovinske, pedagoške in duhovne resničnosti našega ustanovitelja.

Primerno se mi zdi poudariti, da ima jubilejno leto, ki smo ga začeli, **dvojni obraz**. Enega navzven, bolj javnega in uradnega, in drugega, navznoter, bolj intimnega.

Dvesto let od don Boskovega rojstva, spodbujenega po Svetem Duhu in z Marijinim materinskim posegom (Konst. 1), je dovolj dolgo obdobje za pregled in dojetje vsega, kar smo podedovali. Na prvem mestu je to življenje Božjega človeka, svetnika, ki je z očetovskim srcem živel, kar je obljubil: »Bogu sem obljubil, da bom do svojega zadnjega diha živel za moje uboge mlade.«³² In podedovali smo odgovornost živeti in uresničiti pristnost karizme, ki ni nastala zgolj po človeškem načrtu, ampak na Božjo pobudo z namenom, da bi prispevala svoj delež k rešenju mladih (K 1).

Obhajanje dvestoletnice don Boskovega rojstva *v družbi, po mestih, z Božjim ljudstvom* nam bo omogočilo ponovno prepoznati, kaj za nas pomeni imeti don Boska za očeta.

- To je priložnost, da izrazimo hvaležnost Gospodu, da smo tudi po dvesto letih od don Boskovega rojstva še tu kot Božji dar mladim. Priložnost, da prepoznamo Boga, navzočega v naši zgodovini, saj ugotavljamo, *da je on (Bog življenja) vedno hodil pred nami*.
- To je priložnost, da se še bolj potrudimo z močjo evangelija, ki mora na poseben način doseči mlade in med njimi revne, tiste, ki so bili brez kake izrecne lastne krivde *izključeni iz praznovanja življenja*.
- Je primeren trenutek za ponovno seznanjanje z *aktualnostjo karizme*, ki se postavlja v središče problemov sodobnega sveta, na poseben način sveta mladih. Kajti don Bosko ima še danes besede in predloge za mlade današnjega sveta; čeprav so se spremenile razmere in okoliščine, je kljub temu *srce mladih, vsakega mladega, ohranilo isti vzgib navdušenja in odprtosti življenju*.
- Salezijanska karizma je bila in je darilo, ki ga naš Bog podarja svetu, pri tem pa je izbral don Boska za uresničenje. Zato s prepričanjem tako vztrajamo na dejstvu, da je don Bosko dobrina Cerkve in vsega človeštva.³³ Oblikoval se je v času, najprej v naročju matere Marjete,

³² Konst. 1, prim. MO, 16.

³³ Kot pravi papež Frančišek v Veselje evangelija (130): »Sveti Duh bogati celotno evangelizacijsko Cerkev tudi v različnih karizmami. Ti darovi prenavljajo Cerkev in jo gradijo (prim. Drugi vatikanski koncil, dogmatična konstitucija o Cerкви Lumen gentium, C 12). Niso zaklenjen zaklad, ki je zaupan kaki skupini, da ga varuje (...). Različno

potem v prijateljstvu z dobrimi učitelji življenja, predvsem pa v vsakdanjem življenju z mladimi, kjer je v vsakdanu oblikoval svoje srce; oni so mu pomagali biti bolj Božji, bolj za ljudi in bolj za mlade same.

Obhajati dvestoletnico v okviru družbe in naše salezijanske družine pomeni živeti to, kar sv. Pavel priporoča Timoteju, ko ga spodbuja, naj »poživi dar, ki ga je prejel«. Glede na to je vsak salezijanec, vsak član naše salezijanske družine vedno, ko v polnosti živi svojo poklicanost na sebi lasten način, Božji dar svetlu.

Obhajati dvestoletnico v intimnosti *ognjišča* (kot morajo biti vse in vsaka naša skupnost) pomeni dovoliti, da smo izzvani v našem bivanju in v našem življenju, vse do mere, ko bi lahko s sijočim in prosojnim pogledom rekli, da »*naj bo svetost otrok dokaz očetove svetosti*«. ³⁴

To praznovanje pomeni tudi obujati spomin na dvesto let zgodovine mož in žena, ki so dali svoje življenje za ta ideal, velikokrat na herojski način, v težkih, celo skrajnih razmerah. To je neprecenljiv zaklad, ki ga lahko v pravi meri ovrednoti le Bog in njemu ga zaupamo.

Smo med tistimi, ki verjamemo, da je pomenilo tisto leto 1815, ko je bil v življenje poklican in od Boga izvoljen Janez Bosko, le začetek dolge verige pričevalcev. In da želimo tudi mi kot don Bosko z barvami upanja prizadevno pomagati obarvati prihodnost tega življenja, življenja vernikov, mladih in med njimi najbolj potrebnih.

Končno želim podčrtati edinstvenost salezijanske karizme v tisti naši posebnosti, ki je poznana kot *preventivni sistem*, ki je veliko več kot vzgojna metoda. **Je resnična in bogata oblika duhovnosti, izjemen način predstavitve smisla življenja v Božji optiki** in je kot tak velik dar naše družbe in družine vsej Cerkvi. A o tem bom obširneje pisal v božičnem pismu ob koncu leta.

znamenje za pristnost karizme je njena cerkvenost, njena sposobnost, da se harmonično vključi v življenje svetega Božjega ljudstva v blagor vseh.«

³⁴ Nasvet mu je dal pobožen in dobrohoten sodelavec in Mihael Rua ga citira in postavi kot geslo v svojem pismu z dne 8. februarja 1888, osem dni po don Boskovi smrti, v pismu, naslovljenem voditeljem salezijanskih hiš, v katerem jih vabi k priporočanju don Bosku. (Glej LETTERE CIRCOLARI DI DON MICHELE RUA AI SALESIANI, Direz. Generale Opere Don Bosco, Torino, 1965, 14.)

8. »SPREJMIMO BOŽJO MATER V HIŠO«. »IN OD TISTE URE JO JE UČENEC VZEL K SEBI ...« (Jn 19,27)

To svoje prvo pismo sem želel skleniti z istimi besedami, kot jih je uporabil Egidij Viganò v svojem prvem pismu o Mariji, ki naj prenove don Boskovo salezijansko družino.³⁵ Egidij Viganò pripoveduje, kako je tistega leta na veliki petek zvečer poslušal evangeljsko pripoved po Janezovem evangeliju o Gospodovi smrti z Marijo in učencem pod križem; ko ga je na poseben način prevzelo prepričanje in ga nagnilo, da je rekel »da«. Kot program naše prenove si moramo vzajemno ponoviti evangelistovo ugotovitev: »Sprejmimo Marijo na svoj dom.«

Don Bosko se je v svojem življenju, v svoji poklicanosti in svojem misijonskem poslanstvu izredno živo zavedal Marijine osebne navzočnosti. »Najsветеjša Marija je ustanoviteljica in bo podpora našega dela.«³⁶ In mi salezijanci smo kot del naše salezijanske družine prepričani o nesporni prav posebni vlogi, ki jo je imela Marija v don Boskovem življenju in življenju naše družbe. Za don Boska je bila Marija pozorna mati svojih mladih in njihova *notranja vzgojiteljica*. Pa tudi zanj je bila vedno mati, do katere je gojil nežno in odločno (možato) pobožnost, ki je bila preprosta in resnična.

Hkrati je don Bosku uspelo kot pravemu vzgojitelju in katehetu v Valdoccu, v hiši njegovih mladih, na izjemen način doseči družinsko ozračje, vedno ovito z materinsko navzočnostjo: z Marijo.

Danes, dvesto let po don Boskovem rojstvu, lahko rečemo, da je češčenje Marije za nas še posebno kot pomočnice konstitutivni element »salezijanskega fenomena« v Cerkvi in oblikuje nepogrešljiv del naše karizme: prežema njeno podobo (značaj) in ji daje vitalnost.

Marija, ki je Gospa poslušanja, Mati nove skupnosti in Služabnica ubogih naj nas spremlja in nas blagoslavlja. K njej se obračamo z molitvijo papeža Frančiška³⁷:

³⁵ Atti del Consiglio Generale della Società Salesiana, Anno LVII, št. 289, 4.

³⁶ Preventivni sistem. Regolamenti, št. 92

³⁷ Evangelii Gaudium, 288.

*Zvezda nove evangelizacije,
pomagaj nam, da bomo svetili v pričevanju občestva,
služenja, izpovedujoče in velikodušne vere,
pravičnosti in ljubezni do ubogih,
da bo veselje iz evangelija
prispelo do koncev zemlje
in da nobeno obrobje ne bo brez njegove svetlobe.*

*Mati živega evangelija,
vir veselja za male,
prosi za nas.
Amen. Aleluja!*

V ljubezni vas bratsko pozdravljam

ANGEL FERNÁNDEZ ARTIME, SDB
vrhovni predstojnik

